

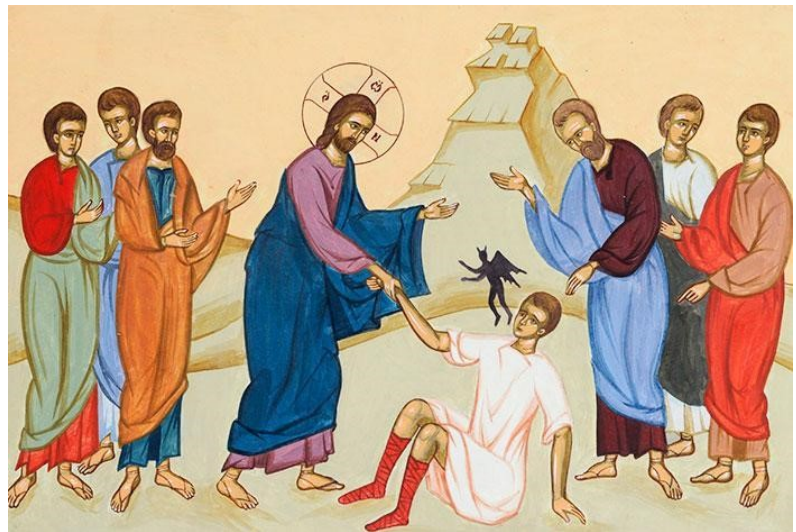
Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a zecea după Rusalii

Evangelia Duminicii a zecea după Rusalii Vindecarea lunaticului Ev. Matei 17, 14 - 23

În vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia.

Domnul pare că atrage atenția asupra credinței ca virtute opusă neîncrederii. Lipsei de credință întregită în nădejde. Poate că pare ciudat, dar din gura lui Dumnezeu auzim că e sătul de neamul necredincios și îndărătnic. Nu spune neam de om sau neam de draci. Ci neam necredincios. Adică oricine nu crede. Oricine se rupe din darul credinței. Pentru că, a te rupe din credință este voia ta, voința ta care nu vede voia lui Dumnezeu împlinită în vindecarea aproapelui, în menținerea în echilibru a vieții noastre. Toți dezechilibrării în credință sunt avizi de dragoste. Și o convertesc mereu în ieftine idealuri. Idealuri care se zdrobesc mereu de realitatea bobului de muștar. Domnul ceartă demonul. Acesta iese din prunc. Și copilul se vindecă din acel ceas. Ia o vreme trupului neputincios și chinuit să își revină. Vindecarea în Hristos nu este o apăsare pe butonul telecomenzii. Nu e la secundă. Nu e limitată în spectacular. Nu se vrea - și nici nu este - o chestiune de soft terapeutic și nici de spectacol ieftin. Domnul nu negociază niciodată cu diavoli. Îi ceartă. E cearta Creatorului dinaintea creaturii răzvrătite pe nimic. Al cărui nimic ne umple lumea și-i agită pe cei care cred în nimicuri mai mult decât în Hristos. Care fac din nimicuri idealuri și chițibușerii de formare și de consum. Uman și financiar. Mai ales financiar, deși apoi strigă la cheltuielile cu săracii, cu frumosul, cu securizarea tradiției și a nădejzii. Într-o lume lichefiată. Rănită de smulgerea rădăcinilor. Epuizată în întâlniri cu demonii. În lipsa credinței cât bobul de muștar, oricât de bine ne-am susține proiectele, nu putem ridica sufletul nostru mai sus de nimicul în care ne zbatem. (Părintele Constantin Necula)

1022 – 2022: un mileniu de la trecerea la Domnul a Sfântului Simeon Noul Teolog. Învățătura sa despre rugăciune

(continuare din numerele anterioare)

Unchiul a dorit „să-l prezinte împăratului și să îl facă apropiatul lui” dar, Gheorghe refuză, arătând că gândurile lui nu coincideau cu cele ale familiei. Părinții doreau pentru copilul lor o carieră în politică sau în administrația imperială, dar acesta nu dorea să „fie păgubit pierzând pe Dumnezeu ... biruit de legăturile și robia acestei vieți”.

Faptul că acceptă funcțiile de „spatharocubicular” (purtător de spadă și membru al corpului de pază al apartamentelor private ale basileilor) și chiar cea de senator, a fost doar un „pogorământ pentru o vreme”, deoarece în paralel experimentează o viață duhovnicească susținută de „flacăra dorului dumnezeiesc”, în rugăciune și lecturarea Sfinților Părinți.

În agitația care a urmat morții împăratului Roman II (5 martie 963), unchiul său este „smuls din viață de o moarte năprasnică”, iar Gheorghe „folosește prilejul și fuge îndată din lume și din cele din lume”.

În anul 963, la 16 august, dorind intrarea în viața monahală, încearcă să intre la Mănăstirea Studion, dar este refuzat pe motivul tinereții sale și, conform sugestiilor duhovnicului, trebuia să aștepte „timpul unei creșteri mai desăvârșite”.

Spatharocubicularii erau „purtători de spadă în dormitorul imperial”, membri ai corpului de pază al apartamentelor private ale basileilor, recrutați dintre eunuci. Exercitau, paradoxal, o influență de temut, dată fiind marea lor intimitate cu familia imperială. Cf. Guglielmo Cavallo, Omul Bizantin..., p. 270.

Unchiul său se afla în grațiile lui Iosif Bringas, prim-ministru atotputernic sub basileul Roman II, și a vrut să-l introducă pe Simeon în intimitatea depravatului împărat, însă s-a izbit de rezistența morală a copilului. Unchiul a murit în tulburările din august 963, care au dus la căderea lui Bringas. Unchiul după tată al lui Simeon, eunuc și paflagonian și el, a fost, astfel, fie însuși Bringas, fie o rudă sau un protejat apropiat acestuia. Cf. Sfântul Simeon Noul Teolog, Viața și epoca: Scrieri IV..., pp. 39 și 245.

Alături de Catedrala Sf. Sofia și Biserica Valaherne, este una dintre cele mai renumite mănăstiri din Constantinopol, fiind întemeiată în anul 453 de consulul Studios. Viețuitorii erau numiți „studiiți” deoarece se ocupau de cultivarea studiului duhovnicesc și academic. Celebră prin rezistența ortodoxă a monahilor ei împotriva pactizării cu monofizismul și a iconoclastismului și prin reforma vieții monahale și reorganizarea ei chinovială exemplară, sub egumenia Sfântului Teodor Studitul (799-826). La sfârșitul secolului al IX-lea, Mănăstirea Studion a devenit mănăstire imperială, loc de întemnițare și de pedeapsă (aici vor fi obligați să se călugărească împărații Mihail V, Isaac I și Mihail VII), dar și de recrutare a trei patriarhi ai Constantinopolului: Antonie (974-979), Alexie (1025-1043) și Dositei (1189-1191).

Protopop Pr. Florin - Aurel Călugăru
(continuare în pagina a treia)

Fragment din Mesajul Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, adresat cu prilejul Duminicii migrantilor români (21 august 2022)

„...În contextul restricțiilor cauzate de situația pandemică mondială din ultimii ani, precum și a problemelor create ca urmare a războiului din Ucraina, s-a constatat necesitatea accentuării practicii rugăciunii în viața Bisericii și a credincioșilor și a intensificării împlinirii faptelor bune. Credincioșii, ca membre ale Trupului tainic al lui Hristos, sunt uniți prin har întreolaltă, suferința unuia fiind purtată de întreaga comunitate eclesială, potrivit îndemnului apostolic: „Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos” (Galateni 6, 2), precum și potrivit sfatului duhovnicesc: „Să vă rugați unul pentru altul” (Iacov 5, 16). În acest sens, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae spune că rugăciunea „poate fi socotită și ca un mijloc de transcendere a oamenilor de la viața închisă în egoism și în lume la viața de comunicare în Dumnezeu, ca împărăție a Lui. Rugăciunile indică o astfel de transcendere, sau o ieșire a omului închis în egoism, spre Dumnezeul Cel în Treime, sau al iubirii, chiar când se cer în rugăciuni bunuri necesare vieții pământești, drept condiții de pregătire pentru împărăția lui Dumnezeu”. (Pr. Prof. Dr. Dumitru STĂNILOAE, Spiritualitate și comuniune în Liturghia ortodoxă, Ed. IBMBOR, București, 2004, p. 9).

Pornind de la îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5, 17), sub călăuzirea Sfântului Duh și prin practica duhovnicească a Sfinților Părinți, rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, denumită atât „rugăciunea minții”, cât și „rugăciunea inimii”, a devenit calea cea mai bună pentru luminarea sufletului și sfințirea vieții creștinului.

De asemenea, prin practicarea rugăciunii neîncetate s-a născut în Biserică isihasmul, dorul de liniște și trezvie, sau starea de pace și bucurie duhovnicească în contrast cu lumea agitată.

De aceea, cu multă dragoste părintească, îi îndemnăm pe toți românii care trăiesc departe de țară să rămână uniți prin continuă rugăciune cu Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, și, în același timp cu cei dragi rămași în România.

Românii migranți în diferite zone ale lumii sunt chemați să prețuiască și să cultive rugăciunea în comunitatea eclesială, precum și în familie, rugăciunea fiind izvorul iubirii curate față de Dumnezeu, de cei dragi și de semenii.

Totodată, îi îndemnăm părințește pe slujitorii Sfințelor Altare ortodoxe românești din afara României să înmulțească rugăciunea și să multiplice activitățile misionar-pastorale, de păstrare și cultivare a credinței creștine ortodoxe și a valorilor spirituale și culturale românești.

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți românii, din România și din afara ei, și să le dăruiască pace și sănătate, ajutor și bucurie, întru mulți și fericiți ani!

Cu multă prețuire și părintească binecuvântare,

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Credința să-ți fie statornică, dar și dinamică!

Fragmentul din Evanghelia de la Matei din Capitulul al XVII, pe care Duminica a X-a după Pogorârea Duhului Sfânt ni-l propune ca tema de meditație, relatează săvârșirea unei minuni pe care Mântuitorul Hristos o împlinește la scurtă vreme după ce a coborât de pe muntele Tabor, unde se schimbaseră la față înaintea ucenicilor săi, revelându-le o altă înfățișare, și a Sa personală, dar și a lucrării lui Dumnezeu între oameni, a lucrării mântuitoare.

Mântuitorul Iisus Hristos era asaltat coborând de pe munte, de un tată disperat din cauza faptului că fiul său era posedat de diavol. Trebuie făcută distincția între bolile fizice și mentale și posedarea de diavol. Nevăzând și neînțelegând ce înseamnă boala trupească și sufletească, în mod firesc le asociem, însă întotdeauna boala sufletească, starea de suferință a sufletului poate genera o întreagă suită de afecțiuni trupești, prin urmare precede boala trupească.

Tatăl suferea mult din cauza fiului său, el însuși descrie în ce constă faptul că era posedat de diavol, spunându-i Mântuitorului că “adesea cade în foc și adesea cade în apă” (Matei 17, 15), periclitându-i viața, și făcându-l să se comporte dincolo de limitele firescului, ca un om fără de minte. Mântuitorul Iisus Hristos încearcă să-i sugereze tatălui că nici el și nici fiul său nu sunt niște victime ale posedării de către diavol, ci sunt victime ale puținătății credinței. Atunci când credința noastră se împuținează facem loc raționamentelor diavolului.

Mântuitorul le vorbește ucenicilor săi despre credință. Puțini dintre noi înțeleg ce înseamnă, de fapt, credința. Cei mai mulți o asociem unui ansamblu de informații teoretice despre Dumnezeu, precum viața în Hristos, poruncile Lui, citirea Sfintei Scripturi și așa mai departe, însă Mântuitorul Iisus Hristos o înfățișează făcând trimitere la viața firească. Viața omului credincios, în întregime sa exprimă credința și este însuși expresia acesteia, după cum Sfântul Apostol Iacob în Epistola Sobornicească spune: “Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea.” (Iac 2, 18).

Mai mult decât atât, credința face parte dintre cele 3 virtuți capitale: Credința, Nădejdea și Dragostea. Dar uitate că Mântuitorul, în fragmentul evanghelic de astăzi arată că, atunci când este vorba de credință, aceasta trebuie privită mai degrabă ca un mod personal al omului de a ajunge la Dumnezeu. Căci, ucenicii l-au întrebat: “De ce noi n-am putut să-l scoatem?” (Matei 17, 19) Mântuitorul explică ucenicilor eșecul lor de a izgoni diavolul: “Pentru puțină voastră credință.” (Matei 17, 19) Foarte interesant. Apostolii nu erau niște oameni necredincioși, dimpotrivă. Însă tocmai această exprimare sugerează că atunci când e vorba de credință nu poți merge cu jumătăți de măsură. Ori ești credincios de la început până la sfârșit, întru-totul, ori ești necredincios. Mântuitorul le oferă ucenicilor două instrumente de cultivare a credinței: postul și rugăciunea. El precizează: “Acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.” (Matei 17, 21), ca-

re sunt, de fapt, mijloace de sporire a credinței.

Atunci când Mântuitorul vorbește despre paradoxurile vieții în lumea în care trăim, ucenicii îi cer Mântuitorului și-i spun: “Sporește-ne credința.” (Luca 17, 5) Nu avem suficientă capacitate de a gestiona lucrurile dacă nu avem credința necesară în raport cu ispitele care ne încearcă. Mântuitorul le spune: “De ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice acestui sicomor: Dezrădăcinează-te și te sădește în mare, și vă va asculta.” (Luca 17, 6) Și într-un caz, și în celălalt, Mântuitorul încearcă să le explice că, de fapt, credința ține de exercițiul personal. Tot ceea ce facem contribuie la propria noastră credință, iar dacă rămânem doar în planul teoretic credința noastră rămâne neroditoare.

Pr. Mihai Mărgineanu

1022 - 2022: un mileniu de la...

(continuare din pagina a doua)

Azi se mai păstrează numai ruinele mănăstirii, ea fiind distrusă de vicisitudinile vremurilor, totuși rânduiețile de cult ale acesteia au fost luate drept model de călugării din Sf. Munte Athos sau Mănăstirile Meteorei, precum și alte mănăstiri ortodoxe din lume. Cf. Pr. Ioan Bârgoanu, Imnele iubirii dumnezeiești: Meteorele gândirii bizantine sau dumnezeiasca liturghisire a „Imnelor” Sfântului Simeon Noul Teolog, Sfântul Simeon Noul Teolog, Teologia Mistică Poetică, Imnele iubirii dumnezeiești – 1000 de ani de la compunerea lor, Editura Basilica, București, 2012, p. 483 și Sfântul Simeon Noul Teolog, Viața și epoca: Scrieri IV..., p. 245.

De la 14 până la 28 de ani, având „iconomia unei case a unui patriciu” din palatul împărătesc, deși ieșea în fiecare zi din palat ”cu grija de cele trebuincioase vieții”, se îngrijea totuși și de rugăciune și cercetarea Părinților, descoperindu-i pe dumnezeieștii „bărbați Marcu și Diadoh”.

În anul 970, la vârsta de 20 de ani, are prima experiență a vederii Luminii dumnezeiești: într-un moment de rugăciune a fost răpit în văzduh, uitând cu totul de trup, având un sentiment profund de bucurie, însoțit de lacrimi fierbinți și strigând „neîncetat cu glas mare: Doamne miluiește”. Petrecând mult timp în lucrarea aceasta a văzut „un fel de nor luminos fără formă și fără contur, plin de slava negrăită a lui Dumnezeu”, iar prin sârguință primește curăția și dragostea dumnezeiască. Avea însă să mai treacă șase ani, până când părintele său duhovnicesc îi va permite să intre în mănăstire.

Titlu nobiliar, instituit în Imperiul Roman de către Constantin cel Mare, păstrat și în Imperiul Bizantin. Cf. Dicționarul Explicativ al Limbii Române, Ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 1998, p. 759.

Cuvântul 21 al Sfântului Simeon Noul Teolog: Pentru credință și învățătură pentru cei ce zic că nu este cu puțință în mijlocul celor lumești, la săvârșirea faptelor bune a ajunge; și povestire foarte folositoare, în Filocalia, vol. II, versiunea în limba română a antologiei în limba greacă, publicată la Veneția, în 1782, de Sfântul Nicodim Aghioritul și Sfântul Macarie, Mitropolitul Corintului, la care s-au adăugat și alte texte, ediție îngrijită, note, notă asupra ediției și postfață de Doina Uricariu, studiu introductiv de Acad. Virgil Căndea, Universalia, 2001, p. 513.

Protopop Pr. Florin - Aurel Călugăru

(continuare în numărul viitor)

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor: Protopop Florin Aurel Călugăru, tel. 0752
900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sîrbu, Irina Coman, Viorel Blidaru,
Valentin Burlacu

**Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
susținerea acestei publicații, dar și pentru activi-
tățile culturale și filantropice ale parohiei, pri-
mim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000
0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași**

Vizitați-ne pe
facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 21 august,

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură
de Aur

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 26 august,

18:00 Slujba Sf. Maslu

◆ Sâmbătă, 27 august,

- începând cu ora 7.00, Utrenia, Sfânta
Liturghie și pomenirile pentru cei răposați

- 18:00 Slujba Vecerniei

- Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care
doresc

S-a primit ca donație un nou vas pentru agheasmă

Din inițiativa a cinci familii din parohia noastră, biserica noastră a fost înzestrată cu un nou vas pentru agheasmă. Acesta a fost binecuvântat și sfințit, ieri, după Sfânta Liturghie, conform rânduielilor, urmând a intra în uzul slujbelor religioase.

Adresăm mulțumiri și recunoștința noastră familiilor Blidaru Viorel și Iolanda, cu fiica Teodora, Raveica Viorel și Aurica, Pătrașcu Maria, Cristian și Loredana-Aura, Cimpoi Neculai și Florica, Pârciu Dumitru și Mihaela, pentru dragostea și purtarea de grijă pe care o arată față de Sfântul Locaș de închinare.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să înmulțească binecuvântările în viața lor și să le răsplătească râvna pe care o arată constant față de Biserică.

Ia și-ajută

Școala de vară de afară

GRATUIT

1 Septembrie 2022
Parcul Toma Cozma

7-14 ani

PENTRU ÎNSCRIERI ȘI
INFORMAȚII:
0741 749 229 (WHATSAPP)
0740 019 186 (WHATSAPP)

Parteneri:

